

[Vergilius I. eclogája]

- M Títire! e terepély bikk enyhében heverészvén
Kis sípodba csak úgy tillingatod erdei dallod,
Ládd, mi ihol szaldunk a hazánk kedves mezejéből,
Édes honnyunkból, s te a hús árnyékba hasalván,
Szép Amarilli nevéen visszhangra tanítod az erdőt.
- T Isten a', hé, Meliboee! ki így kényyemre hevertet,
Istenem ő léssen mindég, óltárait ellős
Nyájamból sok gyenge szopós báránka bevérszi.
Néki köszönhetem én marhám szabados legelését,
Általa fúvogatom, ládd, ily kedvemre furullyám.
- M Én nem irigylem ugyan, de csudállom, zúrbe-zavarba
Lévén vidékünk, ládd, én külföldre nagy üggyel
Hajtogatom kecskéimet, ezt csak alig cepelem már,
Kettőt ellett ő, pedig a legcímerebbet
S a sűrű mogyorósba hagyá a durva kövek közt.
Hej! mikor a menykő a sok cserfát megütötte,
Ezt jegyzé a', csak lett vólna eszünk kitalálni
A redves tölgyről, hány varjú mondta meg e kárt.
Úgyde ki légyen az a jó Isten, Títire! halljuk?
- T Azt a Róma nevű várost én balgatag ésszel
Azt tudtam, hogy mint emez a városka, csak olyan,
Melybe az adni való bárányt vásárra behajtjuk.
Mint ebbel köykét vagy kecskével gödölyéjét
Öszvehasznlítom, s más nagy dólgokkal az aprót,
Minden város közt pedig úgy kiemelkedik ám ő,
Mint áll a cédrus fennyenn a törpe cserék közt.
- M Hát azt a Rómát hogy megnézd, amma mi hajtott?
- T A noha későn jött, de ugyancsak drága szabadság,
Melly, mikor immár szürke szakállt vonogat le borotvám,
Rám fordúlt csakugyan, s eljött valahára, miólta
Már Amarillis enyím, s róllam Galatéa lemondott.
Mert csak megvallom, hogy míg Galatéa kötött le,
Gazda se jó vóltam, se szabadságomho' reményem
Nem lehetett, noha sok barmom ment áldozatul fel
S a háládatlan városból is, soha zsíros
Sajtjaimért, markom haza nem jöhetett tele pénzzel.
- M Mért kéréd az eget szomorún Amarilli, csudállám,
S almádat fáján kinek a számára hagyád meg?
Hát oda vót Títír, s a fenyes, Títire, téged,
Tégedet a forrás és a csere visszakiábált.
- T Mít vólt mit tennem, nem vólt más mód szabadúlnom,
Isteneinknek sem, másutt úgy látni személlét.
A jeles ifjút ott látám, Meliboee, kiért én

- Minden idén kétszer hat nap füstöltetek óltárt.
Hallván kérésem, legelőször is ezt felel rá:
Lássatok a legeléshe' fiúk, s járjátok az ökröt.
- M Bóldog öreg! hát így meg hagyták a te meződet
És e' néked elég, noha itt sivatag köves a föld,
S a legelő sásos posvánnyal van beterítve.
Ellősöd nem sínli meg a nem-szokta takarmányt,
S jószágod közzé szomszéd marhák döge nem kap.
Bóldog öreg! te tehát régen esmért patakoknak
S szent forrásoknak hús árnyékába napolhatsz.
Ott, amint eleven fűzből a határba sövény nőtt,
Hyblei méhecskék dongják a réti rakottyát,
S lassú zengések majd szenderedésre kecsegtet.
E bércről meg az erdőlők danolása lehangzik.
És azalatt nyögdecselnek rekedezve galambid,
S a bús gerlice a fellengős szilfa-tetőről.
- T A gyors szarvas azért hamarébb legel a levegőbe.
S a tenger halait szikkadton hagyja porondján,
Árr, Tigrissel elébb el fogja cserélni folyását,
Úgyhogy ama Parthust, e' német földet itasson,
Hogysem szívemből ő drága személye kimúljon.
- M Hát mi! talán vagy az Afrika szomjúzó vadonára,
Vagy szkíták közzé, vagy Kréta sebes vize mellé,
Vagy tán a földtől elvált brittokho' vetődünk?
Hát én? környékét fogom-é valahára hazámnak,
S eggyügyű telekem hanttal fedezett kalyibáját
Egy néhány takarások után bámúlva csudálni?
E jó földnek már a zsírja gonosz katonáé,
S jött-menté a szép aratás. Mire bíra, szegény nép,
Visszavonásod, ihol, kinek a számára vetettünk.
Most rakj már szőlőt, most ólts, Meliboee, gyümölcsöt!
Ballagjunk, kecskék! hajdan bóldog barom, indulj!
Nem nézlek már zöld barlangba hasalva, miképpen
Függtök ama cserjés kősziklának meredekjén,
Már sohasem dalolok, már nem cserkészték előttem
Gyenge zanóton vagy keserű fűzön soha többé.
- T Úgyde heverd ki magad, jó cimbora, nállam az éjjel,
Itt a gyepre terülj le, szelíd almám is elég van,
Van jó lány sajtom, van gesztenye, majd falatozzunk.
A faluk is tova már füstölgének alkonyodásra,
S a nagy bércokről, nézd, mennyire nyúlt el az árnyék.

Fazekas Mihály fordítása

250 éve született a lapunknak mottót adó Fazekas Mihály. Sokoldalúságát érzékeltetve – műfordításával emlékezünk az évfordulóra